

indskrænkning, der gør Kreditten saa vanskelig for Folk. Det er en forstaaelig Tanke, men ogsaa en farlig Tanke, fordi en for billig Kredit vil være i Stand til paa ny at fremkalde om ikke andet saa en Tendens, men desværre vel mere end en Tendens til en ny Inflation.

Prisstigningen er for saa vidt i det hele og store kun en Krusning paa den faldende Krisebølge, for den er vel i Fald — helt sikker paa det er jeg dog ikke, men jeg tror det nærmest — kun en Krusning paa Bølgen, som i og for sig intet siger. Vi skal ned ad i Bølgedalen, til vi naar Bunden, og dersom vi griber for hurtigt til og tror, at en midlertidig Bedring paa et eller andet Omraade betyder en varig Bedring, saa risikerer vi at komme til at slappe Tøjlerne saa tidligt, at vi igen kommer ud i en Inflationperiode. Jeg ved fuldt vel, at der er Erhverv, som trænger til Kredit, at der er Erhverv, som vi skulde redde, og som vi skulde have bragt frem. Saa maa man gaa den Vej, som jeg hele Tiden har anbefalet: Lad os tage fat paa dem og yde dem Laan; men lad os blive fri for gennem alt for billige Penge at aabne ogsaa for Spekulanterne — for det er jo det, vi gør i Tilfælde af, at vi gaar over til en almindelig og nogenlunde stærk Lempelse af Kreditten.

Lad mig i denne Forbindelse minde om, hvorledes det er gaaet i Tyskland. For maaske ikke 14 Dage siden maatte man dér gaa til en Diskontoforhøjelse, Holland er ligeledes gaaet dertil, et Par andre Lande vist ogsaa. I Frankrig har Poincaré, saa vidt jeg husker i Forgaars, vundet en Sejr over den samme Tendens til at faa Penge ud i Omsætningen igen. Poincaré, der bragte Standsning i Frankens Fald og til Dels Stigning i den, har igen gjort en god Gerning ved ikke at bringe den ned igen ved den samme lakse Kredit, som man herhjemme ønsker. Men Tyskland har altsaa maattet forhøje sin Diskonto i betydelig Grad, og hvorfor? Fordi den tyske Guldmark overfor Indlandet har mistet 25, maaske 30 pCt. af sin Købeevne. De holder vel Guldmarken i Pari, og det kan de gøre, saa længe de har Guldindløselighed overfor Udlandet, men Guldmarken er faldet i Værdi paa en saadan Maade, at det kommer til at svie til Tyskland gennem Aaringer at bringe den paa Fode igen.

Jeg kunde i denne Forbindelse have lyst til at sige et Ord til det ærede Medlem Hr. Stauning, der brugte Tyskland som Eksempel paa, hvorledes Arbejdslønnen var stigende — det skete nu for et Par Dage siden under den store Debat. Det har to

Grunde. Den almindelige Løn er i Tyskland i Forvejen meget lav, og alene af den Grund er man ude af Stand til at sammenligne den med den danske. Og paa et Tidspunkt, da Markens indre Købeevne er falden fra 100 til med et rundt Tal 70, er det givet, at Arbejdslønningerne skal gaa op. Men det betyder jo slet ikke, at den har en forøget Købeevne, det er blot et Dyrtidstillæg, der skal søge nogenlunde at tilvejebringe Balance.

Altsaa, vi staar her overfor et uhyre vanskeligt Spørgsmaal. Jeg er fuldt vel klar over, at der er mange Steder, hvor der trænges til Kredit, men jeg advarer samtidig mod, at man slapper Kreditten for stærkt. Det er der vel i og for sig heller ingen, der vil; men hvor er Grænsen? Vi maa være meget forsigtige og føle os frem. Men jeg har en Følelse af, at hvis man slipper Kreditten løs, sænker Diskontoen, saa vil vi meget let komme til at skabe en Fare for de kommende Tider, saaledes at vi atter faar de samme Vanskeligheder som Tyskland ved at holde vor økonomiske Balance, og saa skal vi til at vandre Vejen om igen. En saadan Bevægelse maa vi endelig undgaa at komme ind i.

Jeg indrømmer, at Spørgsmaalet er vanskeligt, for der er Tider og Steder, hvor ogsaa jeg uden at blinke vilde gaa til at yde Laan. Afvej Forholdene mod hinanden, saa godt det lader sig gøre, saa kommer der vel en Tid — derom tvivler jeg slet ikke —, da Danmarks Økonomi er bragt saa nogenlunde i Orden. Det har vi gjort efter Napoleonskrigene, og vi skal ogsaa nok gøre det igen. Og saa kan vi maaske faa Raad til at slaas, saaledes som vi gjorde det de to sidste Maaneder i Fjor og de to første Uger i Aar — hvis det da absolut er nødvendigt, at danske Rigsdagspartier skal slaas. For Tiden hævder jeg, at det er Fred og Forhandling i god Fordragelighed, der tjener Landets Velfærd, og jeg tror ogsaa i Længden samtlige Rigsdagens Partier, bedst.

Johannes Lou: Venstres politiske Ordfører (Hagbart Berg) indledede sin Tale — det staar Pagina 51 — med, at Venstres Politik i forrige Rigsdagssamling gennemførtes væsentlig blot med Støtte af det konservative Folkeparti, og vi ved jo ogsaa, hvorledes Venstres Høvding, den højtærede Statsminister, umiddelbart efter sidste Rigsdagssamling rejste ud i Landet og med naadige Ord takkede det konservative Folkeparti for den Støtte, det havde ydet Venstre. Men umiddelbart efter at disse naadige Ord var faldet,